

Պարույր Սևակ

Գնացքն առաջ է սուրում

Գնացքն առաջ է սուրում, իսկ մտքերս՝ դեպի ետ:

Իմ դեմ քաղաք է հսկա ու շենքեր են բազմահարկ,

Իսկ հետևում հիշում եմ մի ոտնաչափ արահետ,

Որով քայլել եմ քեզ հետ՝ երազելով մի տնակ:

Այստեղ՝ ծովն է փոթորկում, այստեղ՝ գետակ էր բարակ,

Որի ափին, հիշո՞ւմ ես, շրջում էինք միասին:

Դրսում ձյուն էր ու ձմեռ, իսկ մեր ներսում՝ հուր-կրակ,-

Նույն տրոփով էր զարկում երկու կրծքում երկու սիրտ:

Գնացքը կանգ չի առնում, արշավում է միշտ առաջ,

Իսկ ես մտքով կանգ առել ու նստել եմ այն քարին,

Որի հանդեպ, հիշո՞ւմ ես, դու հոգնաբեկ կանգ առար

Ու նստելով մի վայրկյան՝ ինձ վախեցած հարցրիր.

-Այս ո՞րտեղ ենք մենք հասել: Վերադառնա՛նք: Չե՛մ ուզում:

Չհասկացա քեզ այնժամ, քեզ նայեցի կասկածով:

Հիմա այս խուլ գնացքին ես դիմում եմ նույն հարցով.

-Այս ո՞րտեղ ենք մենք հասել: Վերադառնա՛նք: Չե՛մ ուզում...